

Drevno pravilo tumačenja Biblije veli: Novi je zavjet u Starom sakriven, a Stari u Novom otkriven. Prema tom načelu stari su pisci rado starozavjetnom izvješću o gradnji babilonske kule uz bok stavljali današnji novozavjetni odlomak koji govori o silasku Duha Svetog na apostole. Prisjetimo se prvog izvješća iz Post 11,1-9. U doba kad „*je zemlja imala jedan jezik i riječi iste*“, ljudi su odlučiti podići „*grad i toranj s vrhom do neba*“. Bogu se njihov naum nije svidio, jer su se ljudi očigledno htjeli natjecati s Bogom, stići „do neba“. Stoga im je pobrkao jezike. Od jednog je jezika nastalo mnoštvo jezika i ljudi se nisu više razumjeli. Njihov duh uznositosti doveo ih je do rasula te „*ne sazidaše grada*.“

A današnji odlomak iz Dj 2,1-18 - potpuna suprotnost! Dolazi Duh Sveti na apostole koji „*počeše govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti*.“ Slušatelji su izvan sebe od nevjeric. Nikako nisu mogli pojmiti da ti Galilejci govore tako da ih razumiju toliki ljudi pridošli iz najrazličitijih krajeva ondašnjeg Rimskog carstva. Neki su se čak i narugali: „*Slatkog su se vina ponapili!*“ Petar objašnjava da su se počela ispunjavati posljednja vremena naviještena po proroku Joelu: „*U posljednje dane, govori Bog: Izlit ću Duha svoga na svako tijelo i proricat će vaši sinovi i kćeri, vaši će mladići gledati viđenja, a starci vaši sne sanjati*.“

U onom prvom odlomku kao da se povijest ponavlja, od samih početaka pa sve do naših dana. Očito je: kad čovjek želi samo svojom snagom nešto učiniti, nužno dolazi do zida. Kad su ono prvi ljudi prestupili Božju zapovijed, htjeli su zapravo „biti kao bogovi“. Išli su za svojim voljom a protiv Božje zapovijedi i - upropastili se. Kao što smo vidjeli, slično se dogodilo i pri gradnji babilonske kule. Ljudi su htjeli stići „do neba“, ali nisu uspjeli, baš kao što veli Ps 127:

*Ako Gospodin kuću ne gradi,
uzalud se muče graditelji.
Ako Gospodin grad ne čuva,
uzalud stražar bdi.
Uzalud vam je ustati prije zore
i dugo u noć sjediti,
vi što jedete kruh muke:
miljenicima svojim u snu on daje.*

Nasuprot ovim primjerima, apostoli se nisu pouzdavali u vlastitu umješnost. Čekali su „da se obuku u silu odozgor“. I doista. Silom Duha Svetoga progovorili su tako da su ih razumjeli ljudi različitih jezika. A to je bio tek početak apostolskog djelovanja! Oni su i kasnije silnom snagom naviještali Krista uskrsloga, činili znamenja i snagom tog istog Duha pronijeli evanđelje sve do krajeva onda poznatog svijeta. U tom su istom Duhu onda i položili svjedočanstvo svojom krvlju. Duh Sveti je jedina snaga Crkve od samih početaka, pa sve do danas.

Što sam ja, i koliko vrijedim? Veliko je moje dostojanstvo po Duhu kojega sam primio i koji u meni stalno djeluje. Nisam ja taj koji nešto vrijedim niti svojom mudrošću mogu voditi svoj život, nego Božja sila i Božja snaga. Upravo kako reče Psalam: „*Miljenicima svojim u snu on daje*“.

Budemo li računali na snagu Božjega Duha, budemo li uvijek nastojali činiti ono na što nas Duh Sveti potiče, ništa nam neće biti nemoguće. Činit ćemo velika djela, kako reče Isus: „*Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; da veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu*“ (Iv 14,12).

Zvonko Pažin